

РЕШЕНИЕ
№ 168
гр. София, 04.07.2018 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, Второ наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесет и втори юни, 2018 г., в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГАЛИНА ЗАХАРОВА
ЧЛЕНОВЕ: ТАТЯНА КЪНЧЕВА
ТЕОДОРА СТАМБОЛОВА

При участието на секретаря РАНГЕЛОВА
В присъствието на прокурора от ВКП ДОЛАПЧИЕВ
Изслуша докладваното от съдия СТАМБОЛОВА К.Н.Д. № 591/18 г.
и за да се произнесе, взе предвид следното:

С присъда № 73/06.03.15 г., постановена по Н.Д.5043/14 г., Софийският градски съд /СГС/ е признал подсъдимия М. С. К. за виновен в извършено от него престъпление по чл.119 вр.чл.115 НК и вр.чл. 54 НК му е наложил наказание „лишаване от свобода” за срок от четири години, като е определил първоначален „общ” режим на изтърпяването му в затворническо общежитие от открит тип. Приспаднато е времето, през което подсъдимият е бил задържан с мярка за неотклонение „задържане под стража“, както и по ЗМВР, считано от 11.06.14 г. К. е осъден да заплати на наследниците на починалия Е. Д. Б. – С. и Д. Б. сумата от по 50 000 лв. за всеки един от тях, представляващи обезщетение за причинени нематериални вреди, ведно със законната лихва, считано от 10.06.14 г., до окончателното изплащане на сумите; както и държавна такса в размер на 4% върху уважената част от гражданските иски в размер на 4 000 лв. Отхвърлил е същите до пълния им предявен размер от по 250 000 лв.

Така постановената присъда е изменена с решение № 98/13.03.18 г., постановено от АС-София /САС/, НО,5 състав по В.Н.Д.623/17 г. Същата е отменена в частта относно мястото на изтърпяване на наказанието, увеличени са присъдените обезщетения за всеки един от гражданските ищци на по 100 000 лв., както и присъдената държавна такса върху уважените части от гражданските иски в размер на 8 000 лева.

Срещу въззивния акт е постъпил касационен протест само в наказателно-осъдителната част. Заявено е наличието на касационните основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК. Направено е искане за отмяна на въззивното решение и признаване на подсъдимия за виновен по първоначално повдигнатото му с обвинителния акт обвинение по чл. 115 НК и определяне на наказанието по правилата на чл.54 НК.

Постъпили са и жалби от частните обвинители и граждански ищци С. и Д. Б., депозирани чрез техния повереник, отново само в наказателната част. В тях се заявява наличие на основанията за касационна проверка по чл. 348, ал.1, т.1 и т.3 НПК, като се настоява за преквалификация на деянието в такова по чл. 115 НК и за налагане на наказание, близко до максимално предвиденото в закона.

В съдебно заседание пред ВКС представителят на държавното обвинение не поддържа подадения касационен протест. Присъединява се обаче към отправеното в жалбата на частните обвинители принципно позоваване на касационното основание по чл.348,ал.1,т.3 НПК. В тази връзка изразява становище за явна несправедливост на наложеното на подсъдимия наказание лишаване от свобода в рамките на приетата квалификация по чл.119 НК, претендирайки за увеличаване на същото в размер на четири години и шест месеца.

Частните обвинители и граждански ищци лично и чрез поверениците си поддържат подадените касационни жалби по изложените в тях съображения.

Подсъдимият и неговият защитник молят въззивният съдебен акт да бъде оставен в сила.

Върховният касационен съд, Второ наказателно отделение, като взе предвид изложените в протеста и жалбите на частните обвинители доводи и като съобрази становищата на страните в съдебно заседание, в рамките на правилата по чл. 347 и сл.НПК, намира за установено следното:

Преди да се отговори на възведените в сезиращите процесуални документи допустими възражения срещу атакувания съдебен акт, върховната съдебна инстанция по наказателни дела трябва да даде определени разяснения.

Най-напред това касае развитието на настоящото съдебно наказателно производство. Цитираната по-горе първоинстанционна присъда е била предмет на въззивна проверка по протест и жалби на всички страни. Същата е приключила с потвърдително решение № 393/23.11.15 г.,постановено по В.Н.Д. 415/15 г. по описа на САС, НО,7 състав.

То е отменено с решение № 94/18.05.16 г., постановено по К.Н.Д. 279/16 г. по описа на I н.о. на ВКС на РБ /образувано по протест и жалби на всички страни/. С отменителното решение са дадени процесуални указания относно обстоятелствата, които следва да бъдат изяснени, предвид констатирано наличие на касационното основание по чл.348,ал.1,т.2 НПК.

При повторно образуването и разглеждано от САС, НО, 8 състав В.Н.Д. 673/16 г., е постановено решение № 557/30.12.16 г., с което атакуваната първостепенна присъда е изменена, като са увеличени размерът на присъденото обезщетение за всеки от гражданските ищци на по 70 000 лв., както и размерът на дължимата държавна такса върху уважените граждански искове – на 5 600 лв.

При втората поред касационна проверка, извършена по К.Н.Д.276/17 г. по описа на III н.о. на ВКС на РБ /по протест и жалби на всички страни/, с решение №81/25.05.17 г. отново е констатирано наличие на отменителното основание по чл.348,ал.1,т.2 НПК. Преценено е,че при изпълнение на дадените с първото касационно решение указания за събиране на гласни доказателствени материали, САС е допуснал нови съществени процесуални нарушения- основал е изводите си върху изслушани пред него свидетелски показания, съдържащи неотстранени противоречия. Последните е следвало да бъдат преодоленни по реда на чл.281 НПК, доколкото за тях е напусната общата схема на разглеждане на производството пред първостепенния съд по чл.371,т.1 и сл.НПК. Отделно от това, в нарушение на разпоредбата на чл. 282 НПК, съдът независимо от несъгласието на страните и без да е постановил нарочно определение за допускане до разпит на всичките вещи лица, изготвили съдебномедицинската експертиза на труп и респективно призоваването им, е разпитал само едно от тях, и то поради присъствието му в съдебната зала по друго дело. По този повод пак е направена преценка за излизане от диференцираната процедура по чл.371,т.1 и сл.НПК. Атакуваното решение е отменено и производството е върнато за разглеждане от друг

състав на САС, постановил протестирания и обжалван пред настоящата инстанция трети поред въззивен съдебен акт.

На второ място, неведнъж този съд е имал повод да заяви, че ВКС е обвързан с юридически съображения, охарактеризирани като такива в контекста на неговите правомощия като трета касация. Обстоятелството, че делото се разглежда за трети пореден път пред ВКС съвсем не означава, че той е длъжен да се произнесе като въззивен съд. Тълкуването на чл.354,ал.5,изр.2 НПК е еднозначно- законът дава такава възможност, ако се разкрият пороци в съдебната дейност на инстанцията, чийто акт, постановен при последното второстепенно разглеждане на делото, подлежи на контрол. При това констатираните недостатъци трябва да са довели до неправилно приобщаване и/или интерпретиране на доказателствения материал и/или до извеждане на невярна фактология по инкриминираната престъпна деятелност; откъдето и, но не винаги, до нарушаване на материалното право.

В този ред на мисли е необходимо да се даде още едно разяснение. По мнение на настоящата инстанция, ако е оповестен съдебен акт, при който е констатирано нарушение на процесуалните правила, съставляващо абсолютен повод за отмяна, следва да се приеме, че няма валидно произнасяне- такива примери са постановяване на присъдата или решението от незаконен състав, при липса на мотиви или на съдебен протокол, нарушаване тайната на съвещателната стая по време на постановяване на присъдата или решението. Когато няма валиден акт, не може да има и произнасяне по същество, което да бъде контролирано. Следователно, ако се обосновават оплаквания за присъствие на процесуални нарушения от категорията на абсолютните и те биха били приети за основателни, а и когато такива се констатират служебно от ВКС, то този съд няма как да се произнесе с окончателен съдебен акт, независимо че делото се разглежда за трети път пред него. Той би бил длъжен да отмени атакуваното решение и евентуално присъдата и да върне делото за ново разглеждане на съответния процесуален стадий, на основание чл.354,ал.3,т.2 вр. чл.348, ал.3,т.2-т.4 вр. ал.1,т.2 НПК. Такива обстоятелства не се наблюдават в конкретния казус.

На трето място, с оглед изтъкнатите принципни постановки, развитието на процесното дело в посочения по-горе хронологичен ред не определя автоматично разглеждането му от тази инстанция по реда на чл.354,ал.5,изр.2 НПК. При направена от настоящия състав констатация за изяснена по делото фактическа обстановка, базираща се на значителен обем от подробно обсъдени и анализирани годни доказателствени материали, резултат на стриктно спазване на указанията по отменителните решения на ВКС, касационната проверка ще бъде извършена по реда на редовния инстанционен контрол, независимо от претендираното в протеста и жалбите наличие на формалните предпоставки за разглеждане на делото по реда на чл.354,ал.5,изр.2 НПК. Същото е очевидно с оглед отправените финални искания за осъждане на дееца, базирано на разсъждения по съществуващото на престъпната деятелност и нейната правна оценка.

На четвърто място, необходимо е да се направи уточнение, че изявлението на представителя на ВКП, че не поддържа протеста, не освобождава съда от задължението му за проверка на оспорения съдебен акт с оглед този процесуален документ. Прочитът на последния установява, че прокурорът от долустепенната прокуратура се оплаква от отчасти некачествен според него анализ на събраната доказателствена съвкупност от страна на въззивния съд, без да отправя възражения относно неспазване от САС на дадените процесуални указания по второто отменително решение на ВКС. Доводите са основно такива по необоснованост, макар и цифрово да са подведени под касационното основание по чл.348,ал.1,т.2 НПК, откъдето се извежда и невярно приложение на материалния закон с неосъждане на М. по първоначално повдигнатото му обвинение по

чл.115 НК. Няма спор, че и при трето поредно гледане на делото ВКС следва да бъде сезиран с визирани в процесуалния закон касационни основания, като изрично бъде разяснено какви са причините, поради които се иска той да пристъпи към реализиране на правомощията на въззивна инстанция.

Все по повод обсъждането на сезиращите ВКС процесуални документи, прочитът на жалбите, подадени от частното обвинение, установява липса на посочено цифрово основание по чл.348,ал.1,т.2 НПК. Същевременно обаче наличието му е изводимо от направения съдържателен разбор на въздигнатите доводи.

ПО ПРЕЦЕНЕНИТЕ КАТО ЗАЯВЕНИ СЪЩЕСТВЕНИ ПРОЦЕСУАЛНИ НАРУШЕНИЯ:

Развитите с протеста и жалбите оплаквания потвърждават идентичност с излагани пред САС доводи, ангажиращи изискване към ВКС за преценка на събрания доказателствен материал. По-конкретно, със сезиращите го процесуални документи се оспорва приета от въззивния съд решителна част от фактическата обстановка. Изразено е несъгласие с обсъждането от страна на САС на ред обстоятелства от главния факт на доказване, свързани най-вече с депозираните от свидетели показания. Казано общо, твърди се невъзможност да се приеме деянието да е извършено от М. К. при превишаване пределите на неизбежната отбрана, тъй като не е установено той да е бил удрян или преследван и следователно по отношение на него не е съществувало противоправно нападение, в рамките на което той да е упражнил правото си на активна защита. И всичко това е резултат от собствения доказателствен прочит на държавното и частно обвинение, различен от този на контролирания съд.

Същевременно, липсва позоваване на това кои точно указания по второто отменително решение на ВКС не са изпълнени от САС, както и какви процедурни пороци той е допуснал при разглеждане на делото, които да са довели до невярно възприемане на престъпната фактология, а оттам и до неправилно приложение на материалния закон. С оглед на това, основателността на отправената критика към възприетата фактическа обстановка ще бъде ценена единствено през призмата на обособимите като заявени в протеста и жалбите процесуални нарушения, и само във връзка с извършения от втората инстанция доказателствен анализ. Последният, ако отговаря на процесуалните изисквания, не може да бъде заменен от такъв на касационната инстанция, защото определява суверенното право на преценка на решаващия съд.

В атакуваното решение се съдържат задълбочено обсъждане и внимателна съпоставка на всички доказателствени материали както от досъдебното производство, приобщени от СГС по реда на чл. 371,т.1 и сл.НПК, така и на тези, събрани в хода на въззивното съдебно следствие непосредствено от САС. Последният е проявил необходимата процесуална активност, като е провел разпити на ключови за делото свидетели – очевидци /и в изпълнение на указанията по второто отменително решение на ВКС/; на вещите лица, изготвили съдебно-психиатричната и психологична експертиза; приел е и тройно съдебно-медицинско експертно заключение във връзка с броя, вида и характера на телесните увреждания на пострадалия, механизма на причиняването им, взаимното положение на телата на извършителя и потърпевшия, както и възможността последният да извършва активни движения след нанасяне на отделните наранявания.

Последната посочена експертиза не е оспорена от страните в производството и законосъобразно е разглеждана и ценена в светлината на показанията на разпитаните свидетели- А. С., Б. Й., К. К. и М. С.. Липсата на спомени у тях за някои от интересуващите процеса обстоятелства, както и съдържащите се в изявленията им

противоречия, са преодолени с предвидената за това процесуална техника по чл.281 НПК. Без да бъде пренебрегнат останалият събран по делото доказателствен материал, в мотивите на обжалваното решение е извършен изключително прецизен анализ именно на тези свидетелски показания, като е отделено особено внимание на рязката промяна в частта им относно наличие или отсъствие на сборичкване между пострадалия Е. Б. и подсъдимия, както и относно позицията и начина на нанасяне на ударите от страна на К. /л. 15-л.17/.

Не е налице превратно тълкуване или игнориране-пълно или частично- на доказателствени източници и при изясняване въпроса за нанесения на подсъдимия побой с метални тръби. САС се е съгласил с фактическите изводи на първата инстанция в тази част след самостоятелен и съвкупен анализ на свидетелските показания на свидетелите Х., Т., Ч. и М., протокола от освидетелстване на подсъдимия, изготвения за това фотоалбум, биологичната и съдебномедицинска експертиза, установили зацапвания от човешка кръв по дрехите на дееца, вида и характера на причинените му травми. При ясно установените нанесени телесни повреди на К., на досъдебното производство, което макар и подготвителна фаза, се явява решаващо относно събиране на определени доказателства, най-вече веществени такива, някак е пропуснато да се прояви достатъчно усърдие за намиране и изземване на пръти, с които подсъдимият твърди, че е бил бит от преследвачите си.

Разпоредбите на чл.13 и чл.14 НПК предполагат вземане на всякакви мерки за разкриване на обективната истина и за всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото. Освен че съставляват основни принципи в наказателния процес, те неминуемо създават задължения, изпълнението на които обуславя законосъобразността на производството от една страна, и оправдава очакванията на обществото за справедливост от друга. Затова е следвало да се изясни защо част от показанията на свидетели-очевидци в необяснимо кратък период са се променяли с наслагване на допълнителни изявления, значително противоречащи на първоначално направените от тях относно преследването и нападението над подсъдимия. В мотивите си САС е проследил и оценил изложените факти по всеки един от проведените разпити на свидетелите С., С., К. и Й.. Изложил е аргументация на коя част на показанията дава вяра и с какви доводи не кредитира друга. Правилно е заключил, че обясненията на подсъдимия в тази връзка се подкрепят напълно от показанията на последните трима посочени свидетели, наред с изведеното от заявленията на свидетелката В. В.. Доколкото съображенията на проверявания съд се споделят напълно, същите не следва да бъдат преповтаряни в тяхната цялост,като същевременно не може да бъде възприето възражението по жалбите на частните обвинители относно извеждане на фактология само от казаното от свидетеля Й..

По делото е изяснено по несъмнен начин, че подсъдимият К. е бил преследван и бит от непознати за него лица в тъмната част на денонощието докато е бягал сам от ж.к. „Г.“, за да се прибере в ж.к. „Д.“; че намерението на преследвачите му с оглед предходния физически сблъсък между група лица от ж.к. „Г.“ и такива от ж.к. „Д.“ /сред вторите е бил и той самият/, е било не просто да тичат след него, а да се саморазправят; че предходното сбиване пред ** ОУ „В. А.“ в ж.к.„Г. ” е приключило с надмощие на групата от този квартал, предприела действия по преследване на бягащите след проведената схватка лица от ж.к.„Д.“.

Именно във връзка с последното поведение в касационния протест е заявен сериозен според прокурора недостатък на обжалвания въззивен акт. Сочи се, че според мотивите му /л. 9/ свидетелите Р. и К.. са се предвиждали в един и същи автомобил. В действителност на процесната дата Р. е управлявал лек автомобил марка „Ф. П. ”, а К. е бил пасажер в автомобил марка „О. А. ”, управляван от свидетеля С.. Казаното е

отнесено към отричане на предприетото както от държавното, така и от частното обвинение нападение по отношение на К. с метални пръти /независимо от останалите доказателства в третираната връзка/. Този епизод от развитите се събития е последващ сбиването пред училищния двор и предхождащ възобновеното бягство на подсъдимия след нанесения му побой, в посока ресторант „О. ”, в близост до който е извършено инкриминираното деяние прието като предизвикано от нападение на Б..

Вярно е заявеното в протеста в изтъквания смисъл. Обсъжданите свидетели са слезли от две различни коли, за които е установено, че са пристигнали почти едновременно. По-важно обаче е, че допуснатата неточност не рефлектира върху основните въпроси от кръга на доказване, по никакъв начин не ограничава правата на страните в производството и поради това няма съществен характер. Тя не повлиява върху крайното решение за осъществено над К. нападение от страна на Б..

Последователно при мотивното обсъждане и с усет към детайлите въззивната инстанция е открила, посочила и процедурно законосъобразно съпоставила доказателствените материали, относими към последния фатален епизод от сблъсък в процесната вечер между младежите от ж.к.„Д. ” и тези от ж.к.„Г. ”. Ясна е аргументацията относно приетото във фактологически план, че Б. е слезъл от управлявания от приятеля му автомобил с идея да нападне бягащия К., изпреварил е две момчета от своята група, преследващи подсъдимия, и го е нападнал. Разяснено е защо физическото съприкосновение между дееца и пострадалия е прието от САС за действително реализиращо се противоправно нападение /при приключили предишни етапи на схватките между двете групи/.

В протеста на прокуратурата оспорването на това обстоятелство на практика е декларативно. Не се сочат процесуални дефекти на оценъчната дейност на съда, а словно несъстоятелно се намират за неправилно формулирани началото и начинът на протичане на физическия сблъсък между двамата млади мъже. Законосъобразният доказателствен прочит не води до несъмненост на лансираната обвинителна теза К. да е изчакал обърнат с лице и с нож в ръката преследващия го потърпевш, както твърдят държавното и частно обвинение. Тъкмо напротив. Едва след настигане от страна на Б. откъм гърба на дееца, докато последният бяга от две други преследващи го момчета, К. се е обърнал с лице към потърпевшия. Сборичкали са се и той го е промушил няколко пъти, като не първото проникване в тялото се явява фатално. В тази насока аргументите на САС не могат да търпят нито процедурна, нито логическа критика от една страна, а от друга- допринасят съществено за правилното приложение на материалното право.

Генерално погледнато, независимо от предходните неблагоприятия на делото, наложили двукратното му връщане от третата инстанция на второстепенен съд, доказателствената дейност на последно разгледалия го въззивен състав е напълно съобразена с дадените от предходните касационни състави указания. При отсъствие на нарушения по чл. 13, ал.1; чл.14, ал.1 и чл. 107, ал.3 и ал.5 НПК, САС е формирал законосъобразен извод относно фактологията, установяваща авторството на извършеното от касатора деяние, и в съответствие с чл.339, ал.2 НПК е изложил съответни мотиви.

Само в сферата на пълнота на процесуалното изследване трябва да се заяви, че той не е обърнал внимание на липсата на произнасяне от СГС по първоначално повдигнатото на К. обвинение, след като е извършеното от него е преквалифицирано от вмененото му с обвинителния инструмент обвинение по чл.115 НК в такова по чл.119 вр.чл.115 НК. Това обаче не е съществено за установяване на съдебната воля. Тя е повече от ясна, както е видно от всичките протести и жалби пред горестоящите съдилища, в които се иска осъждане на дееца по първоначално инкриминираното му обвинение по чл.115 НК.

ПО ОПЛАКВАНЕТО ЗА НАРУШЕНИЕ НА МАТЕРИАЛНИЯ ЗАКОН:

Доводите за допусната от САС материална незаконосъобразност е развит с протеста и подадените жалби като резултат от порок в доказателствената дейност на втората инстанция, какъвто касационната проверка не установи. Във връзка с приложението на института на неизбежната отбрана е налице константна съдебна практика /Постановление № 12 от 29. XI. 1973 г. по н.д. № 11/73 г. на Пленума на ВС/, която въззивният съд е съобразил изцяло. Мотивите на оспорваното решение съдържат обстойно изложение /л.18–л.21/ относно предприетото по отношение на М. К. нападение, противоправната природа на същото, необходимостта и законосъобразността на реализираните от него действия по самоотбрана в съпоставка с интензитета и характера на нападението. Настоящият състав не намира основание да не се съгласи с изложената от САС аргументация по приложението на закона, в това число и досежно отсъствието на уплаха и смущение у подсъдимия, доколкото същото е било задължително обстоятелство за обсъждане предвид реализиране на института на превишаване пределите на неизбежната отбрана.

За приетото нападение няма значение, че починалият е бил гол до кръста /факт, обмислян в жалбите на частните обвинители/. Това обстоятелство може да бъде отнесено не към фактическите действия, охарактеризиращи нападението, а към тези по упражнението интензитет на защитата, както е и сторено. Поведението на подсъдимия при нанасяне на телесните увреди в уязвими части на тялото е било умишлено, както твърди частното обвинение, но това не води до оспорване приложението на чл.119 НК. Тази разпоредба позволява наличие на умисъл на действията при осъществяване на активна защита срещу непосредствено противоправно нападение, в конкретния случай срещу личността на дееца.

ПО ОПЛАКВАНЕТО ПО чл. 348, ал.1, т. 3 НПК.

Както вече бе споменато, в жалбата на частните обвинители е релевирано цифрово касационното основание по чл.348,ал.1,т.3 НПК. Вземайки повод от това, представителят на ВКП настоява за упражняване на правомощия от страна на ВКС, позволяващи му да пристъпи към увеличаване на наказанието лишаване от свобода спрямо подсъдимия в рамките на приетата квалификация по чл.119 НК.

Тук обаче на първо място трябва да се отговори, че огледан в съдържателен план, доводът за наложеното наказание, развит в жалбите на частните обвинители, е с оглед оспорване на квалификацията на деянието на фона на предявено единствено искане за осъждане на М. К. за извършено от него престъпление по чл.115 НК. В такъв план са разсъжденията по жалбите относно лошата личностна характеристика на дееца и носения от него нож, който не можело да се приеме за ползване само при необходимост /САС е разяснил тезата си в тази насока доста подробно/. В такъв план следва да се разсъждава и относно финалната претенция по прокурорския протест- да се наложи наказание при спазване на разпоредбата на чл.54 НК, за осъществено деяние по чл.115 НК. Казано с други думи, липсва самостоятелно посочено касационно основание по чл.348, ал.1,т.3 НПК, което да бъде обмисляно с оглед приетата квалификация по чл.119 НК.

На второ място, възможността страните да ангажират касационни основания по чл.348, ал.1,т.1 – т. 3 НПК се преклудира с изтичане на срока по чл.350, ал.1 вр.чл.319,ал.1 НПК. В конкретния случай, подаденият касационен протест съдържа доводи по чл. 348,ал.1,т.1 и т.2 НПК, но не и оплакване за явна несправедливост на наложеното наказание по смисъла на чл.348,ал.1,т. 3 НПК, с оглед характеристиките за това касационно основание. Последващо разширяване обхвата на касационната

проверка било чрез подаване на допълнения до даване ход на делото по реда на чл. 351,ал. 4 НПК, било чрез допълнително изявление, би се явило процесуално недопустимо. Това несъмнено се схваща и от представителя на ВКП. В такъв смисъл ВКС разбира стремежа му да се присъедини към възведеното от частното обвинение касационно основание по чл.348,ал.1,т.3 НПК. Поради спецификата на неговото отпращане обаче, очертана по-горе, същото не подлежи на обсъждане въобще.

Водим от изложените съображения и на основание чл.354,ал.1,т.1 НПК, Върховният касационен съд, Второ наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 98/13.03.18 г., постановено от АС-София, НО, 5 състав, по В.Н.Д.623/17 г.

Решението е окончателно.

Решението да бъде преведено незабавно на английски език и да бъде връчено на подсъдимия К. чрез неговия защитник-адвокат Т., която е поела ангажимент за предаването му.

Незабавно да бъде уведомена ВКП с оглед предприемане на мерки по понататъшния престой на М. К. в пенитенциарно заведение, предвид началния момент на взетото спрямо него задържане по настоящото дело.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1/

2/